

Arrest

nr. 228 512 van 6 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 4 november 2015, verklaart er zich op 5 november 2015 een eerste maal vluchteling.

1.2. Op 22 december 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.3. Op 11 januari 2018 vraagt verzoeker de commissaris-generaal om zijn dossier te heropenen op basis van nieuwe elementen. Op 26 januari 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van heropening genomen.

1.4. Op 22 maart 2018 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

1.2. Op 30 mei 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Z.F., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van gemengd Pashtuuns-Tadzjiekse etnische origine en een soennitische moslim te zijn. U bent 23 jaar en werd geboren in de stad Rafsanjan in Iran waar u tot uw vertrek naar België woonde. Uw ouders zijn afkomstig uit het district Qarabagh van de provincie Kabul. Enkele jaren voor uw geboorte verhuisden ze naar Iran.

*In Iran had u een geheime relatie met de dochter van uw Iraanse baas. Toen hij dit ontdekte bedreigde hij u en zei hij dat hij u zou rapporteren bij de autoriteiten. Gezien u illegaal in Iran verbleef zou u gearresteerd kunnen worden. U vreesde tevens in Iran geronseld te worden om in Syrië te gaan strijden, waarop u Iran verliet. Op 4 november 2015 kwam u aan in België. De volgende dag diende u er een **eerste verzoek om internationale bescherming** in.*

U wilde niet naar Afghanistan terugkeren gezien u daar niemand kent. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw Iraanse schooldocumenten van het eerste tot en met het vijfde leerjaar neer, samen met de enveloppe waarin deze u werden opgestuurd.

Op 22 december 2017 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar vroeg op 11 januari 2018 aan uw dossier te heropenen op basis van nieuwe elementen. U stelde toch, net als uw ouders, een Amayesh-kaart te bezitten maar dit voor de asielinstanties verzwegen te hebben uit schrik naar Iran gerepatriëerd te worden. U werd hierin verkeerd geadviseerd. Op 29 januari 2018 besliste het CGVS tot het niet accepteren van uw aanvraag.

*Zonder naar Afghanistan teruggekeerd te zijn diende u op 22 maart 2018 een **tweede verzoek om internationale bescherming** in. U herhaalt wel degelijk over Iraanse verblijfsdocumenten beschikt te hebben en wil hiermee bewijzen dat u van uw geboorte tot uw vertrek in Iran gewoond heeft. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: kopieën van vier oude Iraanse vluchtelingenkaarten op uw naam, twee recentere Iraanse vluchtelingenkaarten op uw naam (originelen), uw Iraanse gezondheidskaart (origineel) en de enveloppe waarin deze documenten u werden opgestuurd (origineel).*

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Het CGVS dient erop te wijzen dat uw eerste verzoek om internationale bescherming afgewezen werd vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Gezien u onder meer in slechts zeer beperkte mate kennis had van de Iraanse kalender, foutieve informatie doorgaf betreffende de planning van het schooljaar in Iran, vaag was over de pogingen van uw ouders tot registratie, niet voldoende op de hoogte bleek van de ordediensten daar,... werd geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u van bij uw geboorte tot aan uw vertrek richting Europa in Iran gewoond hebben. Daarenboven werd vastgesteld dat u geen duidelijk zicht gaf op uw herkomstregio in Afghanistan en het CGVS zo in de

onmogelijkheid stelde te beoordelen of u al dan niet een nood aan bescherming heeft ten opzichte van uw land van nationaliteit.

Dat u nu in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming bijkomende documenten voorlegt betreffende uw vermeende lang verblijf in Iran doet hieraan geen afbreuk. U slaagt er niet in hiermee de vorige beoordelingen van het CGVS om te buigen. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat aan documenten slechts bewijskracht kan ontleend worden als ze gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen in casu – zoals hiervoor toegelicht – niet het geval was. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS slaagde u er niet in uw verhaal als zou u uw hele leven lang in Iran gewoond hebben aannemelijk te maken. Er werd geoordeeld dat u in zekere mate kennis had van het leven in Iran, doch niet in die mate dat het kon staven dat u er verbleven hebt van uw geboorte tot uw vertrek. Veeleer werd vermoed dat u er een eerder kort verblijf heeft gekend, bijvoorbeeld als seizoensarbeider, dan wel op doortocht.

Daarnaast houdt het geen steek dat u stelt in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming niet gedurfd te hebben uw verblijfsdocumenten uit Iran voor te leggen omdat u schrik had dan gerepatriëerd te worden naar Iran. Vooreerst is dit een praktijk die niet gebeurt. Daarenboven heeft u als verzoeker om bescherming de wettelijke plicht van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek. Daarbij wordt van u vereist dat u niet alleen correcte verklaringen aflegt, maar ook waar mogelijk documenten voorlegt betreffende uw identiteit, nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, reisroutes, reisdocumenten,... Dit werd u reeds op verschillende momenten van uw procedure – ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS – meegedeeld, samen met het vertrouwelijke karakter van uw verklaringen. In die zin mag op redelijke wijze van u verwacht worden dat u van bij aanvang van uw procedure de asielinstanties, in het bijzonder het CGVS die uw verzoek om internationale bescherming dient te beoordelen, hierover in vertrouwen neemt. Temeer gezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud meermaals geconfronteerd werd met twijfels die rezen betreffende uw verklaringen over uw leven in Iran, teneinde u de kans te geven daar klaarheid in te scheppen. In dat opzicht kan van u verwacht worden dat u er alles aan zou doen uw verklaringen te staven. U deed dit echter niet en probeerde het CGVS te misleiden door de momenteel door u neergelegde documenten achter te houden.

Ook dient erop gewezen te worden dat de documenten die u neerlegt in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming niet allen originelen betreffen, hetgeen het CGVS in de onmogelijkheid stelt een onderzoek te voeren naar de authenticiteit ervan. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en dat werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat zowel in Afghanistan, als in Iran er niet alleen een hoge mate van corruptie aanwezig is, maar ook een uitgebreide markt die het mogelijk maakt op makkelijke wijze vervalste documenten aan te kopen. Het feit dat u het CGVS eerder probeerde te misleiden en nu pas deze documenten voorlegt, gecombineerd met uw incoherente en ongeloofwaardige verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud, zorgt ervoor dat er op z'n minst sprake is van een negatieve indicatie betreffende uw documenten en dit in uw nadeel. De door u neergelegde vluchtelingenkaarten en gezondheidskaart zijn aldus niet van die aard dat ze de eerdere beoordelingen van het CGVS kunnen ombuigen. Ook uw enveloppe bewijst niet dat u een lang verblijf in Iran heeft gekend, doch hoogstens dat u post uit Iran heeft gekregen.

Bijgevolg blijft dezelfde beoordeling gelden dat u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 57/6/2, § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het *'fair play'*-beginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 december 2017 (stuk 1), de bestreden beslissing (stuk 2), de vraag tot heropening van het dossier van 11 januari 2018 (stuk 3), beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van heropening van 26 januari 2018 (stuk 4), zes Iraanse vluchtelingenkaarten (stukken 5-10), een Iraanse gezondheidskaart (stuk 11), twee rapporten in verband met de situatie van in Iran verblijvende Afghanen (stukken 12 en 15), zijn "bijlage 26quinquies" (stuk 13) en zijn attest van immatriculatie model A (stuk 14).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Op 5 november 2015 dient verzoeker zijn eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat hij zijn hele leven als illegale Afghaanse vluchteling in Iran heeft verbleven, alwaar hij een geheime relatie had met de dochter van zijn baas die uiteindelijk aan het licht kwam waardoor hij vreesde te worden opgepakt door de Iraanse autoriteiten. Hij stelt dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij daar niemand heeft. Op 22 december 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf gedurende zijn hele leven tot aan zijn vertrek naar België als illegale Afghaanse vluchteling in Iran. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Op 11 januari 2018 vraagt verzoeker de heropening van zijn dossier in het kader van het voorleggen van zijn Afghaanse vluchtelingenkaarten en daar hij toegeeft dat hij eerder leugenachtige verklaringen aflegde over het illegaal statuut van zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. Op 26 januari 2018 nam de commissaris-generaal dienaangaande een beslissing tot weigering van heropening, waartegen verzoeker geen beroep aantekende.

Op 22 maart 2018 dient verzoeker onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran gedurende zijn hele leven tot aan zijn vertrek naar België, maar geeft toe dat hij eerder leugenachtige verklaringen aflegde over het illegaal statuut van dit verblijf in Iran. Hij verwijst naar de Iraanse vluchtelingenkaarten en een Iraanse gezondheidskaart die hij voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot de onontvankelijkheid van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.3.4. Vooreerst wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden verblijf gedurende zijn hele leven tot aan zijn vertrek naar België als illegale Afghaanse vluchteling in Iran en dat hij geen duidelijk zicht biedt op zijn herkomstregio in Afghanistan:

“Het CGVS dient erop te wijzen dat uw eerste verzoek om internationale bescherming afgewezen werd vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Gezien u onder meer in slechts zeer beperkte mate kennis had van de Iraanse kalender, foutieve informatie doorgaf betreffende de planning van het schooljaar in Iran, vaag was over de pogingen van uw ouders tot registratie, niet voldoende op de hoogte bleek van de ordediensten daar,... werd geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u van bij uw geboorte tot aan uw vertrek richting Europa in Iran gewoond hebben. Daarenboven werd vastgesteld dat u geen duidelijk zicht gaf op uw herkomstregio in Afghanistan en het CGVS zo in de onmogelijkheid stelde te beoordelen of u al dan niet een nood aan bescherming heeft ten opzichte van uw land van nationaliteit.”

Waar verzoeker aanvoert dat hem een beroepsmogelijkheid werd ontnomen nadat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde om zijn dossier te heropenen omdat de beroepstermijn inzake de beslissing van 22 december 2017 reeds was verlopen (verzoekschrift stukken 1, 3 en 4) dient erop gewezen dat niets verzoeker ervan weerhield om tegelijk met het verzoek tot heropening tegen voormelde weigeringsbeslissing ook nog beroep aan te tekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (binnen de beroepstermijn), hetgeen hij heeft nagelaten. Het komt aan de verzoekende partij zelf toe zijn verdediging op diligente wijze te organiseren zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat hem ingevolge de beslissing tot weigering van heropening van de commissaris-generaal van 26 januari 2018 een wettelijk voorzien rechtsmiddel zou zijn ontnomen. Daar verzoeker geen beroep aantekende tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 22 december 2017, is deze beslissing intussen definitief geworden en staan verzoeker geen rechtsmiddelen meer open tegen deze beslissing.

2.3.5. Vervolgens stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze vast dat verzoeker in het kader van zijn tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt:

“Dat u nu in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming bijkomende documenten voorlegt betreffende uw vermeende lang verblijf in Iran doet hieraan geen afbreuk. U slaagt er niet in hiermee de vorige beoordelingen van het CGVS om te buigen. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat aan documenten slechts bewijskracht kan ontleend worden als ze gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen in casu – zoals hiervoor toegelicht – niet het geval was. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS slaagde u er niet in uw verhaal als zou u uw hele leven lang in Iran gewoond hebben aannemelijk te maken. Er werd geoordeeld dat u in zekere mate kennis had van het leven in Iran, doch niet in die mate dat het kon staven dat u er verbleven hebt van uw geboorte tot uw vertrek. Veeleer werd vermoed dat u er een eerder kort verblijf heeft gekend, bijvoorbeeld als seizoensarbeider, dan wel op doortocht.

Daarnaast houdt het geen steek dat u stelt in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming niet gedurfd te hebben uw verblijfsdocumenten uit Iran voor te leggen omdat u schrik had dan gerepatrieerd te worden naar Iran. Vooreerst is dit een praktijk die niet gebeurt. Daarenboven heeft u als verzoeker om bescherming de wettelijke plicht van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek. Daarbij wordt van u vereist dat u niet alleen correcte verklaringen aflegt, maar ook waar mogelijk documenten voorlegt betreffende uw identiteit, nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, reisroutes, reisdocumenten,... Dit werd u reeds op verschillende momenten van uw procedure – ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS – meegedeeld, samen met het vertrouwelijke karakter van uw verklaringen. In die zin mag op redelijke wijze van u verwacht worden dat u van bij aanvang van uw procedure de asielinstanties, in het bijzonder het CGVS die uw verzoek om internationale bescherming dient te beoordelen, hierover in vertrouwen neemt. Temeer gezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud meermaals geconfronteerd werd met twijfels die rezen betreffende uw verklaringen over uw leven in Iran, teneinde u de kans te geven daar klaarheid in te scheppen. In dat opzicht kan van u verwacht worden dat u er alles aan zou doen uw verklaringen te staven. U deed dit echter niet en probeerde het CGVS te misleiden door de momenteel door u neergelegde documenten achter te houden.

Ook dient erop gewezen te worden dat de documenten die u neerlegt in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming niet allen originelen betreffen, hetgeen het CGVS in de onmogelijkheid stelt een onderzoek te voeren naar de authenticiteit ervan. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en dat werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat zowel in Afghanistan, als in Iran er niet alleen een hoge mate van corruptie aanwezig is, maar ook een uitgebreide markt die het mogelijk maakt op makkelijke wijze vervalste documenten aan te kopen. Het feit dat u het CGVS eerder probeerde te misleiden en nu pas deze documenten voorlegt, gecombineerd met uw incoherente en ongeloofwaardige verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud, zorgt ervoor dat er op z'n minst sprake is van een negatieve indicatie betreffende uw documenten en dit in uw nadeel. De door u neergelegde vluchtelingenkaarten en gezondheidskaart zijn aldus niet van die aard dat ze de eerdere beoordelingen van het CGVS kunnen ombuigen. Ook uw enveloppe bewijst niet dat u een lang verblijf in Iran heeft gekend, doch hoogstens dat u post uit Iran heeft gekregen.

Bijgevolg blijft dezelfde beoordeling gelden dat u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt."

Wat betreft verzoekers eerdere leugenachtige verklaringen over het illegaal statuut van zijn voorgehouden verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling, werd in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds vastgesteld dat verzoeker zich ten onrechte als minderjarige voordeed, zowel bij zijn aankomst in België als tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. De vaststelling dat verzoeker de Belgische asielinstanties bewust trachtte te misleiden omtrent zijn leeftijd heeft een negatieve weerslag op zijn algehele geloofwaardigheid. Dat verzoeker in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming toegeeft dat hij eerder óók leugenachtige verklaringen aflegde over zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran, aangezien hij eerder beweerde steeds illegaal in Iran te hebben verbleven terwijl hij heden beweert wel degelijk over verblijfsdocumenten voor Afghaanse vluchtelingen in Iran te hebben beschikt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn verblijf(plaats(en)) voorafgaand aan zijn komst naar België. Dat verzoeker klaarblijkelijk informatie voor de Belgische asielinstanties verborgen hield, doet bovendien ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst/afstamming binnen Afghanistan.

Verzoeker slaagt er bovendien niet in om een afdoende verschoning te doen gelden voor zijn eerdere leugenachtige verklaringen in verband met zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. Hij stelt dat hij op aanraden van derden zijn legale status in Iran verzweeg uit angst om naar Iran te worden gerepatrieerd indien hij zou verklaard hebben legaal in Iran te hebben verbleven. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat er geen sprake is van een praktijk waarbij verzoekers om internationale bescherming van Afghaanse origine die een legale verblijfsstatus hadden in Iran zouden worden gerepatrieerd naar Iran. Dit klemmt des te meer daar verzoeker er reeds in het kader van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 oktober 2017 op werd gewezen dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen in verband met zijn herkomst en zijn verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar België. Dat verzoekers angst om gerepatrieerd te worden omdat "er veel migratiemythes hardnekkig in leven worden gehouden" en "er een grote desinformatie onder asielzoekers is" dermate groot is dat deze angst irrationeel was waardoor hij in zijn leugenachtige verklaringen volhardde, is in het licht van het

voorgaande allerminst ernstig. Dat verzoeker door de weigeringsbeslissing van 22 december 2017 zou zijn "*wakker geschud*", valt niet te rijmen met de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust en evenmin met de vaststelling dat hem reeds tijdens zijn gehoor werd gewezen op het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen over zijn verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar België.

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: "*De verzoeker stelt verder dat hij niet in het bezit is van alle originele kaarten noch dat zijn ouders in Iran deze hebben. In het verleden was er niet de intentie om naar het buitenland te vluchten. De verzoeker kon ook niet weten dat hij ooit in zijn leven zijn verblijf zou moeten staven aan de hand van zijn originele documenten. Als kind had hij bijgevolg nooit het idee dat hij al zijn originele kaarten zou moeten bijhouden.*" De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt verklaarde: "*[...] Met mijn documenten wil ik bewijzen dat ik van mijn geboorte tot mijn vertrek in Iran gewoond heb. Ik heb alle vernieuwingen van mijn vluchtelingenkaarten en dit sinds mijn geboorte. Ik ga aan mijn familie vragen om al mijn documenten te sturen.*" (eigen onderlijning) (administratief dossier, stuk 7 ("verklaring volgend verzoek"), verklaring 15). Dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat hij alle vernieuwingen van zijn vluchtelingenkaarten sedert zijn geboorte nog heeft en dat hij deze door zijn familie zal laten opsturen, valt niet te rijmen met de vaststelling dat hij heden slechts enkele kaarten voorlegt, waarvan slechts twee originelen. Bovendien dringt zich de vraag op waarom verzoeker van enkele vluchtelingenkaarten wél originelen heeft en van andere vluchtelingenkaarten slechts kopieën. Deze vaststellingen ondermijnen reeds bij voorbaat de bewijswaarde van de documenten die verzoeker in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming voorlegt. Bovendien kunnen meerdere anomalieën worden vastgesteld op de "originele" vluchtelingenkaarten. Er werden identieke foto's aangebracht op de twee verschillende kaarten die op verschillende tijdstippen werden uitgebracht. De drukinkt op beide kaarten is verschillend. De geplooid kaart bevat andere stempels dan de tweede kaart. Deze tweede kaart is zichtbaar op amateuristische wijze versneden. De rechterkant is langer dan de linkerkant en de tekst aan de bovenkant werd er bijna helemaal afgesneden. Beide kaarten zijn onmiskenbaar geplastificeerde fotokopieën die door iedereen kunnen worden aangemaakt. Deze vaststellingen in samenhang met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie in zowel Afghanistan als Iran, valse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, volstaan om de echtheid van deze kaarten ernstig in twijfel te trekken. Om deze reden wordt dan ook geen bewijswaarde gehecht aan de kaarten. Terecht wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing in dit kader ook op nog verzoekers eerdere leugenachtige verklaringen.

Gelet op wat voorafgaat, kan de uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift over de zogenaamde "*amayeshregistratie*" op zich geen ander licht werpen op het voorgaande. Dit betreft immers slechts louter algemene informatie die de bewijswaarde van de *in casu* voorgelegde documenten geenszins in positieve zin kan ombuigen. Daar *in casu* nog steeds geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf(plaats(en)) voorafgaand aan zijn komst naar België, en dus evenmin aan zijn beweerde verblijf als (legale of illegale) Afghaanse vluchteling in Iran vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek naar België, is de algemene informatie met betrekking tot de situatie van in Iran verblijvende Afghanen (verzoekschrift, stukken 12 en 15) *in casu* niet relevant. Bovendien volstaat deze algemene informatie, die geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker, op zich niet om verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden verblijf in Iran alsnog *in concreto* aannemelijk te maken. Tevens dient erop gewezen dat verzoekers Afghaanse nationaliteit niet in twijfel wordt getrokken, zodat zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming ten aanzien van Afghanistan en niet ten aanzien van Iran dient te worden beoordeeld. De Raad stelt vast dat verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming ten aanzien van Afghanistan zich beperkt tot de bewering dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij daar niemand heeft, een element dat op zich bezwaarlijk kan worden beschouwd als een probleem dat een eventuele hervestiging van verzoeker in Afghanistan, het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in de weg zou staan. Aangezien reeds is komen vast te staan dat verzoeker de Belgische asielinstanties geen duidelijk zich biedt over zijn regio van herkomst/afstamming in Afghanistan (zie *supra*), kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij afkomstig is uit een regio in Afghanistan waar geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het louter opnieuw bijbrengen van de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 december 2017, de vraag tot heropening van het dossier van 11 januari 2018, beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van heropening van 26 januari 2018, zes Iraanse vluchtelingenkaarten en een Iraanse gezondheidskaart (verzoekschrift, stukken 1 en 3-11), werpt op zich geen ander licht op het

voorgaande. Deze stukken werden immers in de voorgaande beoordeling alsook in de beoordeling in de bestreden beslissing meegenomen. Op welke wijze verzoekers bijlage 26quinquies en zijn attest van immatriculatie model A (verzoekschrift, stukken 13 en 14) op het voorgaande een ander licht zouden kunnen werpen, kan niet worden ingezien.

2.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER